

savo pašaukimo kelią. Kiekvieną dieną dalyvaudavau šv. Mišiose, patarnaudavau, grodavau. Vėliau teko metus vargoninkauti Liškiavos bažnyčioje. Dalyvaujdamas kiekvieną dieną šv. Mišiose supratau, kad vis dėlto po akademiinių atostogų turiu rinktis kunigystės kelią ir stoti į seminariją.

Gavęs atsakymą, kad esu kviečiamas studijuoti Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijos propedeutiniame kurse, važiauvau čia būdamas laimingas. Buvo ir įdomu, ir baisu, nes nežinojau kaip viskas prasidės, kokie bus mokslai, studijos ir panašiai.

Justinas Ambrazas

Man 19 m. Esu iš Molėtų, kur ir baigiau gimnaziją. Būdamas dar visai mažas pradėjau patarnauti švenčiant Eucharistiją, o namie žaisdavau Mišių aukojimą ir sakydavau, kad būsiu kunigas. Deja, visi patarnavimai baigėsi, kai buvau kunigo paprašytas daugiau nebeateiti, nes buvau

labai judrus, išdykęs ir plepus... Nors ryšys su Bažnyčia buvo nutrauktas, bet Dievas tai puikiai panaudojo, kad padėtų man užmegzti stiprų santykį su Juo pačiu. Pradėjau kiekvieną vakarą prieš miegą melstis. Tai buvo neilgos prašymo maldos, kurias motyvavo ištikimybės siekis.

Dešimtoje klasėje nusprendžiau ruoštis Sutvirtinimo sakramentui. Taip Dievas mane atvedė į šlovinimo grupelę *Aukštyn širdis!*, kurioje santykis su Kristumi tapo gyvas. Galėdavau pro pirštus

kurį baigęs šį žemišką gyvenimą sutiksiu. Negalėjau Jo versti kažkokiu „dievuku“. Buvau griežtas sau ir leidau, kad Jis keistų mane, o per tai ir išvardytus mano santykius bei požiūrį. Jaučiausi (ir jaučiuosi) kaip mylimas dangiškojo Tėvo sūnus. Jis man dovanoja tai, kas geriausia, tai, ko trokšdavau ir apie ką net svajoti nedrįsdavau. Pamilau Jį ne dėl Jo teikiamų dovanų, bet dėl to, kad Jis yra.

Kunigystė... Kai kas nors iš draugų pranašavo, kad būsiu kunigu – aš tik pasijuokdavau ir atsakydavau, kad aš – tai jau tikrai ne. Praėjus maždaug trimis mėnesiams po Sutvirtinimo, spalio 10 d., apie pusę dešimtos vakaro, svarstydamas, kas vyksta mano gyvenime, iškėliau labai spontanišką klausimą: „Kas toliau bus?“ Ir kaip žaibas iš giedro dangaus pasigirdo balsas: „Būk kunigu!“ (Nežinau, ar tai buvo tikras, ar vidinis balsas, bet tai ir nesvarbu). Iš pradžių sumišau, bet po kelių apmąstymo akimirku mane užliejo toks džiaugsmas ir ramybė, kad nieko kito nebenorėjau, kaip tik būti kunigu.

Per šiuos aštuonerius metus Dievas mane tikrai vedė, nors ir turėjau priimti sunkius sprendimus. Patyriau labai linksmų ir džiugių dienų, tačiau taip pat turėjau skaudžių ir liūdnų naktų. Bet visa tai tik grūdino ir padėjo suprasti – koks džiaugsmas yra kovoti šią šaunią tikėjimo kovą.

Propedeutinis kursas – atgaiva mano sielai. Esu laimingas, kad galiu čia būti. Ir ne vien dėl to, kad kaimynystėje „gyvena“ Jėzus Kristus, bet ir dėl to, kad galiu džiugiai ruoštis Susitikimui su Juo.

KLIERIK UGDYMAS

Keletas min i apie sielovadin ugdym

Pristatome naują „Teesie“ rubriką, kuri tęsis per visus šių studijų metų numerius. Joje seminarijos vadovybės nariai pristatys klierikų ugdymo principus: žmogišku, dvasiniu, sielovadiniu ir intelektualiniu aspektu. Ši tema įdomi ir aktuali, nes po truputį atskleis seminaristams privalomų pastoracinių praktikų, dvasinio ugdymo ir būtinybės gyventi seminarijos bendruomenėje prasmę. Dėkojame seminarijos vicerektoriui kun. Andžej, kad sutiko pristatyti mums sielovadinį klierikų ugdymą.

1992 m. buvo paskelbtas apaštališkasis Jono Pauliaus II raginimas *Pastores dabo vobis*, kuriame popiežius kalba apie ketveriopą ugdymą, būtiną kiekvienam besiruošiančiam kunigo tarnystei. Pašauktasis į kunigystę turi subręsti žmogiškai, sutvirtėti dvasiškai, tinkamai pasiruošti

intelektualiai ir įgyti patirties sielovadinėje srityje. Kiekviena iš šių keturių ugdymo sričių yra labai svarbi, jos visos yra susipynusios, viena nuo kitos priklausomos ir viena kitą veikiančios. Žvelgdamas konkrečiai į sielovadinį ugdymą, išskirčiau tris labai svarbius jo aspektus.

Pirmiausia – tai *mokymasis ir patirties įgijimas*. Kai kada juokaujama, kad tik įstojęs į seminariją klierikas geriausiai išmano, kokia turėtų būti parapija, kaip reikėtų sutvarkyti sielovadinį darbą ir netgi kokių pokyčių labiausiai reikia mūsų dienų Bažnyčiai. Iš tiesų kiekvienas ateina į seminariją su tam tikra sava patirtimi, ji kai kada būna gan didelė. Kiekvienas taip pat turi ir savų įsivaizdavimų apie kunigystę, apie kunigo gyvenimo būdą ir pan. Šią patirtį ir šiuos įsivaizdavimus dažniausiai atsinešame iš tos aplinkos, kurioje augo mūsų tikėjimas ir brendo pašaukimas. Vieniems tai būna parapinė

veikla, kitiems patarnautojų ar jaunimo bendruomenės, dar kitiems – krikščioniškos organizacijos ar vienuolijos. Žinoma, tiek ankstesnė patirtis, tiek ir paties klieriko mintys, jo planai, jei tik kyla iš nuoširdaus troškimo atsiliepti į Dievo kvietimą, yra labai vertingi. Nepaprastai vertingi yra jauno žmogaus idealai, taip pat entuziazmas, jaunatviškas užsidegimas ir troškimas veikti,

išgyventa, patirta ir suprasta. Visa tai tikrai yra neįkainojama dovana ir turtas! Tačiau kita vertus, reikia pripažinti, kad šalia nuoširdaus ir entuziastingo užsidegimo taip pat labai svarbi yra gilesnė patirtis, kuri įgyjama tik su laiku, kartais per klaidas ir per nepasisekimus. Laiko praturtinta ir

patikrinta patirtis praplečia horizontą, parodo Bažnyčios pasiuntinybės platumą, išlaisvina iš mūsų pačių susikurtų dalinių įsivaizdavimų, parodo kunigiškos tarnystės grožį, taip pat ir svarbą bei

poreikį įvairiausiose tiek bendruomeninio, tiek ir asmeninio gyvenimo srityse.

Kunigas negali būti vien tik kunigas jaunimui arba tik senelių sielovadai. Bažnyčiai svarbus kiekvienas žmogus, todėl ir kunigas turi būti pasirengęs tarnauti ten, kur Viešpats konkrečiu

momentu jį siunčia. Suprantama, įvairios sielovados sritys yra labai skirtingos, dažnai nepanašios viena į kitą. Skiriasi tarnystės ypatumai didmiesčio ir kaimo parapijose, tarnystė ligoninėje yra kiek kitokia nei katechetinis darbas su vaikais, o patarnavimas seneliams nėra tas pats, kas vadovavimas jaunimo grupei vasaros stovyklose.

Visa tai labai skirtinga, tačiau turi vieną tikslą – priartinti Dievą, parodyti Jo gailestingąjį veidą, kad galiausiai žmogus atsivertų išganymui, kurį Dievas siūlo savo Sūnuje.

Kaip liudyti Dievo meilę sergančio žmogaus akivaizdoje ir kaip pakreipti teisinga linkme ieškančių gyvenimo prasmės moksleivį ar studentą? Kaip paguosti atsidūrusį nelaimėje žmogų ir kaip iš naujo įžiebtį tikėjimo ugnelę apsiratusiam ar atšalusiam krikščioniui? Kaip kalbėti su neįgaliuoju ir kaip sudominti vaiką, kurį tėvai ar seneliai gal net

tai yra iššūkiai, kuriuos priimdami klierikai mokosi, kaupia labai vertingą patirtį ir dažniausiai koreguoja atneštus į seminariją įsivaizdavimus apie kunigystę, apie sielovadą, apie Bažnyčią. Tam, kad

būsimos tarnystės vaizdas būtų kuo pilnesnis, stengiamasi, kad visi klierikai, nepaisant jų amžiaus ir ankščiau įgyto išsilavinimo, per savo studijų seminarijoje laikotarpį paragautų įvairių dalykų ir prisiliestų prie įvairių sielovados sričių. Neturėtume išsigąsti, jei viena ar kita sielovados sritis mums yra labiau prie širdies, o kitų gal kažkiek prisibijome. Tai netgi yra normalu ir žmogiška, nes kiekviena iš šių sričių yra ne tik savaip graži, įdomi ir pamokanti, bet taip pat pareikalauja pastangų, drąsos ir didelės meilės. Tačiau jokia būdu neturėtume užsidaryti ar bėgti nuo tų pareigų, kurios gali mums atrodyti (gal visai klaidingai!) neatitinkančios mūsų pasiruošimo, charakterio būdo ar sugebėjimų. Jei

mums patiems tai teikia vidinę dvasinę paguodą ir malonumą, bet ir tuomet, kai tarnystė kelia nerimą ar net gąsdina, tada iš tiesų tarnaujame, vykdydami pasiuntinybę ir vis labiau atsiduodami į Dievo rankas.

Kalbėdami apie šį pirmąjį sielovadinės praktikos elementą – *mokymąsi ir patirties įgijimą* – turėtume nepamiršti, kad šiam tikslui pasiekti yra būtinas tinkamas atliekančiojo praktiką vidinis nusiteikimas, jo noras pažinti, išmokti ir praplėsti savo akiratį. Galima būti pasiūstam į įvairiausias sielovadines situacijas, galima jose išbūti skirtą laiką, tarsi įveikti išbandymą, tačiau taip nieko ir neišmokti. Kiekvieno asmeninis vidinis nusiteikimas, atvirumas ir troškimas pažinti – tai viena iš sudedamųjų sielovadinių praktikų dalių.

Kitas ne mažiau svarbus aspektas yra *liudijimas*. Jau dabar, atliekant praktiką, reikia būti tikėjimo liudytoju, Dievo Žodžio tarnu ir Evangelijos šviesą nešančiu misionieriumi. Atliekdami praktikas parapijose, stovyklose, įvairiose bendruomenėse, klierikai ne simuliuoja sielovadą, bet labai realiai joje dalyvauja. Turime nepamiršti, kad galbūt tam žmogui, kuris ateina ir užmezga kontaktą arba kuris būna klieriko užkalbintas, tai yra vienintelė ir lemiama proga pažinti Dievą,

išgirsti Jo guodžiantį, atleidžiantį, stiprinantį Žodį. Svarbu atsiminti, kad ne tik kunigas, bet jau ir klierikas žmonėms yra ženklas, Dievo ir Bažnyčios atstovas. Neretai atsitinka, kad būtent klierikas yra

dabar paliudyti Dievą ir atskleisti Jo gerumą. Todėl kiekviena sielovadinė praktika yra taip pat ir be galo svarbi bei atsakinga užduotis. Mes savo elgesiu, savo žodžiais ir veiksmais galime priartinti

Dievą, bet, deja, galime ir atstumti nuo Jo, jei mūsų elgesys bus netinkamas.

Šalia mokymosi ir liudijimo, yra ir dar vienas sielovadinės praktikos lygmuo. Gali skambėti paradoksaliai, tačiau taip jau yra, kad, tarnaudami

kitiems įvairiose situacijose ir aplinkybėse, mes ir patys vis labiau ir vis kitaip, vis kitokiu aspektu *pažįstame patį Dievą*, patys esame praturtinami Jo malonės, kuri mus pasiekia pačiais netikėčiausiais momentais ir pačiose netikėčiausiose situacijose. Reikia tik mokėti išgirsti ir pamatyti, jog pats Dievas mus prakalbina ir apdovanoja savo gailėstingumu, džiaugsmu, dvasiniu pakylėjimu. Tą Jis daro būtent per tuos žmones, kurie, atrodytų, patys ieško, ateina pagalbos, laukia iš mūsų kokio nors pamokymo ar patarimo, o pasirodo, kad kaip tik jie mums iš naujo parodo Dievo veidą.

Taigi iš tiesų sielovadinė praktika – tai labai daugiasluoksnė patirtis. Ir nors šiame straipsnyje pirmam aspektui buvo skirta kiek daugiau vietos nei kitiems, vis dėlto visi trys šie aspektai yra vienodai svarbūs. Per praktiką mes praturtiname savo patirtį, susipažįstame ir prisiliečiame prie įvairių žmogiško gyvenimo situacijų, mokomės konkrečių sielovados būdų ir metodų, kai kuriuos iš jų patobuliname, o kai kurių atsisakome, tačiau žinome ir nepamirštame, kad praktikos vieta – tai ne pratybų ir ne treniruočių erdvė, tai ne praktikavimosi „su kitais“ galimybė ir jokių būdu ne vien profesinių įgūdžių lavinimo bei šlifavimo mokykla. Tai konkrečios, tiesioginės tarnystės kitiems ir tikėjimo bei Dievo meilės liudijimo proga. O jei išdrįstame liudyti ir atvira širdimi tarnauti kiekvienam sutiktajam – tai mums patiems tampa Dievo pažinimo ir savo tikėjimo pagilavimo galimybe, nes dalydami ne tik duodame, bet ir gauname! Gauname nepalyginamai daugiau, nei išdalijome.

**Seminarijos vicerektorius,
Kun. Andžej Šuškevič**

PAŠAUKIMO INTERVIU

Kun. Dariaus Trijonio

pašaukimo istorija

„Teesie“ redakcija labai džiaugiasi galėdama publikuoti kunigo Dariaus pašaukimo istoriją. Jis šiemet seminarijoje dėsto fundamentinės moralės teologiją, ir dar ne visi spėjo susipažinti su naujuoju dėstytoju. Dėkojame jam už nuoširdų kunigystės liudijimą!

Koks Jūsų gyvenimas buvo iki pašaukimo? Apie kokią profesiją svarstėte jaunystėje? Ką mėgote veikti?

Gimiau ir augau Telšiuose, mieste ant septynių kalvų su ežeru viduryje. Augau vienas

šeimoje. Mano tėveliai buvo tikintys. Kiekvieną sekmadienį eidavo į Telšių katedrą ir mane drauge vesdavosi. Kadangi dažniausiai eidavome į iškilmingas sumos pamaldas, kurios užsitęsavo daugiau nei valandą, tai man jos dažnai prailgdavo.

tėvelio nuolat klausdavau, kiek dar laiko liko iki šv. Mišių pabaigos, atsakymas būdavo, jog tik penkios minutės. Bet tos penkios minutės tiek ilgai tęsdavosi, o choras dar tiek ilgai giedodavo, jog jos

man atrodydavo kaip visa amžinybė. Tačiau mūsų šeimoje galiojo šventa taisyklė, kad sekmadienis privalo būti pažymėtas šv. Mišių ženklų. Tad niekada nekildavo klausimų, ar galima neiti į šv. Mišias.

Iki įstojimo į kunigų seminariją, vidurinėje mokykloje būdavo įvairiausių minčių dėl profesijos pasirinkimo. Norėjosi studijuoti mediciną, farmakologiją, domino elektronikos pasaulis. Paskatintas pusbrolio, kuris taip pat tuo domėjosi, kurį laiką lankiau elektronikos mėgėjų būrelį. Pradėjau puoselėti mintį po vidurinės mokyklos siekti inžinierinių studijų. Tačiau tas pomėgis ilgai netruko, gal kiek daugiau nei pusmetį, kol šiam pomėgiui buvo padėtas galutinis taškas, kai vieną dieną, lituodamas ant plokštelės, sumaišiau mikroschemų takelius ir visas mano daugiau nei mėnesio darbas nuo elektros išlydžio sudegė tiesiog akyse. Po šios nesėkmės, kaip tik tą savaitę mane pakalbino klasės draugas, kuris patarnavo šv. Mišioms Telšių katedroje, ir pakvietė įsitraukti į patarnautojų grupelę. Tuo metu lankiau

Mišioms būdavo nedrąsu. Mane bandė kalbinti ir vienas, ir kitas, bet kažkodėl atsisakydavau. Ir ne todėl, jog tada dar buvo

sovietinio režimo pabaiga. Barti nuo klasės vadovės gaudavau jau vien už tai, kad lankausi bažnyčioje sekmadieniais, dėl to būdavo mažinamas pažymys už elgesį, bet jaučiau stiprų tėvelių palaikymą ir manęs tai negąsdino. O stovėti prie altoriaus man tada atrodė kažkas mistiška, nežemiška, todėl manydavau, kad esu nevertas ten būti.

Taigi minėtoji nesėkmė ir tas klasės draugo paraginimas tuo metu kažkaip suveikė ir aš peržengiau zakristijos slenkstį. Dar ir šiandien atmintyje išliko įsimintinas epizodas: kai mane, dar tada lyg ir abejojantį pasirinkimu, padrąsino kitas patarnautojas, šiuo metu dirbantis Vilniaus Bernardinų parapijoje – br. Algis Malakauskis OFM. Kažkaip lengviau buvo įsitraukti į patarnautojų būrį, kai pajutau esąs laukiamas. Nors nedaug laiko teko praleisti jų būryje, tik apie dvejus metus, tačiau nuolat dalyvaudamas įvairiose veiklose ar išvykose, matydamas gražų tuo metu dirbančių kunigų pavyzdį, pradėjau rimčiau mąstyti apie kunigų seminariją.

Tuo metu Telšiuose duris atvėrė pirmoji Lietuvoje katalikiška mokykla. Neliko abejonių, jog privalau ten mokytis, nes norėjau labiau pasiruošti kunigybei. Nebuvo lengva palikti savo bendramokslis nuo pirmos klasės ir įžengti į visai

naują pasaulį, naująją katalikišką mokyklą, į dvyliktą klasę. Tačiau tapęs I laidos abiturientu, supratau, jog tie vieni metai, praleisti šioje mokykloje, man buvo neįkainojami turtai: sutikau nuostabius ir atsidavusius mokytojus, draugiškus bendraklasius. Mes visi buvome atėję iš skirtingų mokyklų, todėl nebuvo senbuvų, kurie jaustų savo viršenybę. O stipriausią įspūdį paliko mokyklos kapelionas, dabartinis vyskupas emeritas Jonas Kauneckas – jis kiekvieną mokėdavo sudominti savo pasakojimais apie tikėjimą. Visa tai po truputėlį brandino tą mano norą peržengti kunigų seminarijos slenkstį ir tęsti tikėjimo pažinimo kelionę.

Iš katalikiškos mokyklos pirmosios laidos į Telšių kunigų seminariją įstojome trise. Ją baigėme dviese. Mano kolega ir bendraklasis kun. Antanas Gutkauskas šiuo metu dirbuojasi Rietavo parapijoje klebonu. Jis, beje, taip degė nekantrumu stoti į seminariją, jog išleistuvių rytą, kai visi klasės draugai ėjome pasitikti kylančios saulės, pareiškė,

jog tą patį rytą 10 valandą jau turime susitikti prie seminarijos vartų su prašymais rankose.

Pomėgiai: šachmatai – dar mokyklos laikais teko lankyti šachmatų klubą. Nepajusdavau, kaip prabėgdavo laikas sėdint prie šachmatų lentos. Kitas labai svarbus pomėgis – pažintinės ir piligriminės kelionės. Nuo 2000 metų beveik kiekvienais metais

Kaip Dievas jus pašaukė kunigystei? Ar noriai atsiliepėte? Ką galvojo artimieji?

Kai apmąstau savo nueitą gyvenimo kelią, bandau surasti kokį nors reikšmingą epizodą. Paauglystėje mėgau dalyvauti gegužinėse ir birželinėse pamaldose. Būdavo labai gera svajoti, žvelgiant į mirgančias žvakeles ir smilkalų dūmuose paskendusią Švč. Sakramento monstranciją, ką galėčiau tokio ypatingo, gražaus padaryti ar padovanoti Bažnyčiai užaugęs. Tada tai buvo vaikiškos svajonės. Tuo metu dar negalvojau apie kunigystę. Pasirodo, tai buvo malda, kurią Viešpats išklausė ir padarė taip, kad gavau pats save padovanoti Bažnyčiai. Bet žinau, jog tapus kunigu, tai dar nėra galutinis savęs padovanojimas. Dovanojimas turi tęstis visą gyvenimą, iki gyvenimo saulėlydžio turime nuolat stengtis, kad taptume „kvapia atnaša Dievui“.

Mano tėveliai ramiai priėmė šį mano sprendimą, nors šeimoje esu vienintelis sūnus. Gal kiek daugiau priekaištavo giminės, nes sakė, jog niekas nepratęs giminės pavardės. O mano atsakymas jiems – negali garantuoti, jog pratęsta

giminės pavardė išliks garbinga. Nėra garantijų, kad gali netekti raudonuoti dėl atžalų. Geriau viską pavesti Dievui – ir tada ramybė.

Kas jus labiausiai šiandien džiugina kunigiškoje tarnystėje?

Sutiktų žmonių nuoširdumas ir paprastumas. Nors gal keistokai nuskambės, tačiau labai

džiaugiuosi, kad turėjau galimybę dirbti mažos parapijos klebonu. Didelėje parapijoje gal būčiau greitai pavargęs nuo rūpesčių naštos ir

pasidaręs viskam abejingas. O mažoje parapijoje supratau, jog yra daug žmonių, kuriems esu reikalingas kaip kunigas. Ne vien kaip bejausmis parapijos administratorius, bet asmuo, kuriam nėra svetimas kito žmogaus skausmas ir džiaugsmas.

Kaip jaučiatės vėl grįžęs į seminariją, tiesa, kaip dėstytojas?

Nuolat savęs bandau klausti, kas aš toks, kad man yra patikėta tokia didžiulė atsakomybė – ruošti klierikus kunigystei. Kol kas ateina į galvą tik toks atsakymas – negalvok apie rytojų, o stenkis atlikti kuo geriau tai, ką gali šiandien. Aišku, ne viskas pavyksta, kaip nori. Kiekvienas esame riboti. Tačiau viskas – Dievo rankose, o ne mūsų planų ir vaizduotės nulemta. Todėl belieka tik nuolat kartoti tą begalinį *Ačiū Dievui*, už tai, kad esu šiame pasaulyje ir esu ten, kur Jis mane pašaukė...

Parengė klier. Gabrielius Satkauskas, III k.

